

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LOS REFORMISTAS.

ER ara es lo partit que mou més soroll, si bé que pot aplicárseli aquell ditxo: «Molt soroll y pocas nous.» Desde que s' hi ha ficat D. Paco de las dents grossas, sembla que tots los reformistas han adoptat la mateixa consigna:

—Noys, los hi ha dit lo bulliciós ex-jefe dels húsars de Antequera: féu lo que faig jo: ensenyéu las dents. Y tots las ensenyan, sense que ningú fins ara haja pogut treure en clar si las ensenyan en só de amenessa ó porque tenen una gana que 'ls vola, ó bé per totas duas cosas á la vegada.

Van comensar la comedia aprofitant l' incendi del Teatro de l' *Opera cómica* de Paris.

—Ha desaparegut l' *Opera cómica*, va dir en Romero; pero aquí som nosaltres.

Y van concebir l' idea de obrir una gran suscripció ab l' objecte aparent de socorre una desgracia pública; pero en realitat ab l' afany de poder dir que no hi ha á Espanya un partit més numerós que 'l reformista.

Fixant la quota á pesseta per barba, havian de resultar tants reformistas com pessetas.

Aixó es lògich.

Pero aquests prestigiadors polítichs, que no saben fer unas eleccions sense trampa, no poden realisar una cosa tant sencilla com una suscripció pública, sense enganyifa. Aixís es que 'l reformista que posava un duro á la suscripció 'l distribuía entre cinch noms per desconeguts que fossen; 'l que hi posava déu duros, entre cinquanta noms; 'l que n' hi posava cent, entre cinch cents noms.

Si en Tort y Martorell que á penas pesa la quarta part de un home, s' hagués tret—es una suposició—cent duros de la butxaca, ell sol hauria representat cinch cents reformistas.

Un cop realisada la suscripció, van dir lo que ja tenian pensat:—Que vinga un altre partit á fer lo qu' hem fet nosaltres.

Y van quedar-se esperant lo poder.

¡Felissos!

Havian de saber qu' en lo teatro polítich se representan comedias, sense que paguin entrada 'ls que las contemplan, sino 'ls que las fan.

—Aquellas pessetas de la suscripció, deya un reformista endarrerit, més hauria valgut que 'ns las haguessen gastadas ab sopas.

Pero 'ls jefes del partit son de distinta opinió, y al tancar-se las Corts ja 'ls tenen reunintse y predicant ab

los ulls fora de las concas, los punys crispats y la véu ronca.

—¡Ay de la patria, si 'ns desheredan! Aquí van á succebir cosas molt tremendas... desgracias molt horribles... ¡catástrofes qu' esparveran!

—¡Bravo!.. ¡Sublimel!.. ¡Aixís es com se fa la política!.. cridava la pandilla fusionista. Y tots pensavan:—Ara si que 'ns cridan.

Y es cert: lo país desde llavors los crida:—Sou uns papanatas.

L' endemà mateix del discurs, l' home de las amenessas anava á palacio tot mudat, planxat y pentinat á oferir los seus respectes á la regna regent.

Sempre lo mateix, una de calenta y una de freda: darrera de la tragedia, la pesa.

Després han vingut las intimacions del ex-pollo antequera, é immediatament la campanya dels telégramas.

«Tots los comités reformistas lo dia de Santa Cristina enviarán—per ordre dels jefes—un telégrama de felicitació á la regna regent, ab la particularitat de que tots estarán redactats baix la següent pauta:

»Y á continuació 'l telégrama que han publicat tots los periódichs, alguns dias avants de que arribés oficialment en coneixement de la interessada.»

—Pero ¿perqué no 's deixa que 'ls comités reformistas redactin lo telégrama espontáneament, dihent lo que 'ls sembli?

—No sé: tal vegada hi ha comités reformistas que no saben d' escriure.

—Bah, bah, deya un memorialista, jo al seu puesto hauria enviat una décima, qu' es lo que fan los noys d' estudi, quan ve 'l sant de un superior.

—Bona idea. ¿Y cóm l' hauria redactada vosté?

—De la següent manera:

«Celebraré ¡oh Majestad! que un día tan señalado disfruteis con mucho agrado y entera felicidad.

De Sagasta desconfiad, del conservador tambien, ni uno ni otro os quiere bien: aquí está quien no os engaña y puede salvar á España por siempre jamás amén.

Lo memorialista tó rahó. Una vegada que vaig dirigir una décima per l' estil á un germá de la mare, va donarme mitja pesseta.

Tal es l' estat actual de la política monárquica. Los conservadors rosegantse 'ls punys de rabia; en Sagasta dormint la siesta y 'ls reformistas movent soroll.

Los que tenen lo poder, procuran conservar-lo; 'ls que no 'l tenen esperan que 'ls cayga del cel: ningú 's recorda de solicitarlo de l' únich que pot concedir-lo ab solidés, ab franquesa y sense compromisos: ningú 's recorda del país.

Y aquest contempla silenciós lo qu' está passant. De primer van governarlo 'ls conservadors que eran los tremendos; ara 'l gobernan los fusionistas que son los desmemoriats... ja no més falta que pugin los arlequins, porque la broma siga complerta. P. K.

PLANXAS REFORMISTAS.

HISTORIETA BUFA EN CINCH CAPÍTOLS.

CAPÍTOL I.

SON las sis de la tarde d' un dia alegre y calorós, com la majoria dels dias del mes de juliol del present any.... y tots los demés anys.

Al cassino reformista de Madrid no s' entenen de feyna.

Tot es anar y venir de la secretaria al arxiu, del arxiu á la secretaria, de Sant Pere á Sant Pau....

A la quenta están buscant los noms de tots los pobles y poblets d' Espanya, ahont se suposa que hi pot haver algún romerista ó dominguista extraviat.

Un dels cap-padres del cassino s' assenta prop d' una taula, y encarant-se ab lo secretari:

—Escriguí—li diu.—Vaig á dictar. Y en véu alta va dihent:

«Senyor President del comité reformista de...»

«Molt senyor nostre: á fi de donar una proba més de la nostra vitalitat, convè que 'l dia del sant de la regent aquest comité li envihi un telégrama de felicitació, en nom dels reformistas de la localitat. Será aquesta una manifestació imponent, que no deixarà de fer efecte en altrás regions, tenint en compte 'ls milers de telégramas que sens dupte enviará 'l nostre partit.

«Lo telégrama ha de ser breu y expressiu: quatre frases d' adhesió y ja n' hi ha prou. Valdrá una pesseta.

«La direcció del partit espera que aquest comité sabrá secundar los seus propòsits, per lo qual li anticipa las gracias, per la Junta.

Lo president accidental.»

—Bueno—anyadeix després d' haverlo llegit en véu baixa—envihi aixó á la imprenta y fassin tirar... deu mil exemplars... ¡Ah! Procuri que li fassin ben barato... ¡ho sent!

CAPÍTOL II.

—¿Qué tal? ¿Ja s' han enviat las circulars?

—Si senyor: totas ja son al seu destino ab las instruccions necessarias, porque la cosa marxi bé.

—Y li sembla si donará bon resultat?

—Infaliblement. S' han repartit vuyt mil y pico de circulars, considerant que únicament respongui als nostres desitjos la mitat dels comités, tenim lo menos quatre mil telégramas de felicitació.

—O com si diguessim quatre mil punyaladas á n' en Sagasta.

—Per supuesto. Lo qu' es la fuisó 'm sembla que d' aquesta feta...

—¡Vol dir!

—Es tan segur que després d' aquesta potent manifestació, 'l poder será nostre, com que vosté y jo estém ara enrahonant.

—Y quán es aixó, quan?

—Demá, santa Cristina.

—¡Qu' ella procuri donarnos hi un cop de mà!

—¡Amen!

CAPÍTOL III.

Ja hem arribat al diumenje. Los reformistas de Madrid semblan formigas ab alas: may están quiets en lloch.

No saben parlar de res més que del moti telegráfic.

—¿Cóm va aixó?—pregunta un entussiasta.

—¡Al péll A horas d' ara se 'n han rebut dos mil cinch cents.

—Bravíssim! Sembla qu' hem donat un bon cop.
—Mortal, decisiu, inapelable.
—Demà al poder?
—O pas: at demà: encara no se sab positivament.
En un altre grup:
—Diu que plouhen telégramas.
—Y tal! Sembla mental! Los fils telegráficis no poden dir faba: hasta 'ls pals diu que suhan de tant treballar.
—No se sab si se 'n han rebut gayres?
—Uns tres mil y pico.
—Borrango! Aixó será una cosa imponent.
—Inaudita, assombrosa. La situació es nostra.

CAPÍTOL IV.

*Il·lusions engañosas
livianes... com un telégrama.*

Al tocar las dotze de la nit del diumenje no hi ha cap romerista ni dominguista madrilenyo que no tregui foch pels caixals.

La gran manifestació telegráfica s' ha tornat aygua-poll: no s' han rebut més que onze partes.

La plana major del partit está completament anoadada.

—¿Cóm ho farem? ¿Cóm ho direm? ¿qué inventarem per des-simular lo fracàs?

—Podríam fer corre que 'l govern ha interceptat los partes.

—Ningú ho creurá.

—Pues qué farem?

—Piorar... y fastigujarse.

—Lo que haur am 'd' averiguar al menos es cóm es que 'ls comités no han secundat las nostras ordres.

—Te rahó: clavémlos aquesta circular:

—Sr. President del comité reformista de...

«Per qué no ha complet lo del telégrama, á pesar de las instruccions que li varem enviar? Respongui.»

EPILECH.

La resposta dels comités no s' ha fet esperar: casi tots han dit lo mateix.

«Quan vulguin fer una cosa aixís, no basta ab que envihin instruccions: han d' enviar la pesseta pel telégrama.»

FANTÁSTICH.

A direcció de ordre públich ha publicat una estadística dels periódichs que veuhen la llum á Espanya, de la qual resulta que de 1044 periódichs, 431 son polítichs, y de aquests 211 son monarquichs, incluyenthi entre ells los carlistas, 143 republicans definitos y 77 independents, que si no son republicans tampoch son monarquichs.

Unim los 77 independents als 143 republicans y tindrem que la monarquia está en minoria en la premsa espanyola.

Y en l' opinió dels ciutadans?
No m' atreixo á dirho: fem unas eleccions veritat y ho contarem.

Diu un telégrama:

«Prompte 's reunirá 'l consell de guerra per jutjar als 65 paisans complicats en los sucesos de Valencia. Lo fiscal demana per alguns la pena de mort.»

Res, lo govern vol fer la competencia als pobles y obra *maladero*.

Lo general Mollke 's presentava candidat per Estraburg y ha sigut derrotat.

Ab los canons alemanys podrá conquistar l' Alsacia; pero ni ab los canons ni ab res del mon, podrá conquistar la voluntat del alsacians.

Hi ha victorias impossibles.

A Fransa han prés midas enérgicas per preservarse de la inundació dels alcohols alemanys... y Alemania ha callat.

Aquí á Espanya ha bastat que la premsa obrís una campanya, porque 'ls alemanys se 'ns tressen á sobre, com si 'ls espanyols fossem tributaris, y més que tributaris esclaus del imperi, ab dret per part d' ell d' envenenarnos.

Y 'l govern sense atrevirse á alsar la véu, á pesar de tractarse de un assumpto cent vegadas pitjor que alló de las Carolinas.

Diuhen que hi ha hagut rossaments entre en Moret y en Leon y Castillo.

Si en Moret es á Madrid y en Leon y Castillo á las proyincias del Nort, francament, no m' explico com podèn fers ho per rossarse.

La *Iberia*, periódich ministerial, demana resoltament l' indult del ex brigadier Villacampa que está morintse de consunció en un dels presiris de la costa de África.

La *Iberia* ho demana; pero desgraciadament fins ara en Sagasta no se l' escolta.

A la Granja 'ls ministres han celebrat un banqueto al qual hi ha sigut invitat lo ministre de Alemania.

Bona ocasió per donarli á tot pasto begudas preparadas ab esperit de vi de patatas!

Prou de aquesta feta 's quedava 'n Bismarck sense embaixador.

En Balaguer tractava de fer grans reformas á Cuba; presenta 'l projecte á las Corts y las Corts se tancan sense pendre's la pena de discutirlos.

—Nada, diu D. Victor, farém lo que poguem, sinó per medi de lleys, per medi de decrets, y posant fil á l' agulla, presenta al Consell de ministres una serie de decrets importantissims.

Los ministres, estisorada d' aquí, estisorada d' allá, apenas si li deixan un decret saucer.

Y ara no estranyin que las *gacelas* no volin, haventhi qui 's complau en arrancalshi las plumas.

Suposém que 'l partit reformista es un exercit, que maniobra baix lo mando d' en Lopez Dominguez.

Contemplemlo fent l' exercici:

—Cara ferotxa á la monarquia... ¡ar!

Tots los reformistas se posan á fer ganyotas. Hi ha caras famélicas que fan por.

—Reverencias á la monarquia... ¡ar!

Tots los reformistas doblegan l' espinada.

—Enviar telégramas á la reina regent... ¡ar!

Tots los reformistas s' encaninan en columna cerrada á las estaciones telegráficas.

—A esperar lo poder... Sentarse... ¡ar!

Tots los reformistas se quedan esperant sentats.

Un altre llamp que s' ha equivocat de camí.

Va caure sobre la iglesia de Vouzon (Fransa) y va destruhirla completament.

Ara jo com á bon católich excitaria als lectors de LA CAMPANA á obrir una suscripció per reconstruhir la iglesia de Vouzon; pero penso qu' es molt temerari oposarse als decrets de la providencia.

No, no; Deu me 'n guard. Y ademés ja ho diu lo ditxo: «Qui ha fet lo mal que 'l pagui.»

Declaració de un periódich reformista:

«La immoralitat administrativa ha prés proporcions alarmants.»

Definició:

—¿Qué s' entén per immoralitat administrativa?

—Estar molt temps en drjú.

Ha mort una serpent boa que hi havia en l' exposició filipina de Madrid, després de molts dias de negarse á menjar.

—¿Quina serpent més tontal deya un cessant. Se mor per no menjar del pressupost, y jo m' estich morint per no poder menjarne.

Definitivament en Pere Anton Torres va á Cuba de secretari general de aquell govern.

Y com que l' isla de Cuba dista molt de la provincia de Tarragona, ja 'm sembla que sento á n' en Cañellas:

—Senyors, ara jo tallo.

Escollí, Sr. Torres, ¿que no deixaré á ningú encarregat de pèndreli las cartas de las mans?

A Cuba s' hi ha declarat la febra groga ab tanta forza que moren de 30 á 40 soldats diaris.

Lo govern podria cuydar de que aquests infelissos no anessen á Cuba, sense haver passat una llarga temporada á Canarias al objecte de aclimatarse; pero no s' hi fixa.

Després de tot, dirá ell, se tracta de soldats que ni menos han pogut redimirse... Y donchs si agafan la febre ó 'l vómit que 's fastidihin, y si 's moren, ganga, menos ranxo.

Diumenje vaig tenir lo gust de assistir á una festa molt simpática y agradable: tal es la distribució de premis als alumnos de las escolars francesas gratuïtas de Barcelona, que va efectuarse en lo *Teatro Lirich*, al só mágich de *La Marsellesa*.

Los alumnos, realisada la distribució, van executar exercicis gimnástichs y militars ab notable precisió.

Es molt agradable que 'ls francesos tingan á Barcelona que 'ls aprecia y 'ls enveja, ocasió de celebrar sas festas patrióticas y republicanas á las quals nos adherim ab tota l' ánima.

Deu anys feya que campava pèls seus respectes, un tal Joaquim Manes, facinerós de Segorbe, que després de haver assessinat á dos pacífichs convehins, s' havia retirat á la montanya.

Durant aquest temps havia alcansat fortuna é in-

fluencia: ell intervenia en las eleccions, preparava *chanchullós* y era una polencia quan se tractava de provehir carrecchs municipals.

Dias endarrera 'ls civils lo varen sorprendre en una finca de sa propietat—també tenia fincas—varen intimarli la rendició, y com contestés ab un retaco, de una descarga van deixar-lo esmi olat.

Certs homes polítichs de aquella provincia han perdut un poderós ausiliar.

Gran notícia.

A Brasil, segons diu un periódich de aquellas terras, hi ha una hisenda, en la qual sis micos, perfectament ensenyats, se dedican al cultiu del canem, treballant més activament y ab més habilitat que 'ls homes.

¡Gloria á Darwin, lo primer que vá dir que l' home descendia del mico! Avuy treballan lo canem; dema podran ser diputats y fins ministres.

Y ja veuran com no faltaré inglés que demani l' emancipació del mico!

CARTAS DE FORA.—A Sitjes se celebravan uns funerals. Vels'hi aquí que ab baixar lo rector del cor ab los demés capellans per l' acte del oratori, observa que una hatxa crema á raig fet, y rabent com una fleixa, tréu l' hatxa del candellero y la sumergeix dintre de la pica de l' aygua beneyta, sense reparar en la santedat de aquest líquit. Lo més bonich es que una beata al sortir de la iglesia, veu 'l dit grós á la pica, se senya y li queda tota la cara plena de ditadas. ¡Quántas cosas grotescas no succheixen en aquestas iglesias de Deu!

A Junqueras (S. Pere de Tarrassa) han nomenat un nou rector, que després de pendre possessió se 'n ha anat tranquilament á banys, deixant una persona encarregada de cobrar los drets de parroquia, si algu 's mor y han d' enterrar-lo. Aixó de cobrar sense treballar mentres está xalantse á fora de la parroquia, deu ser una cosa molt católica.

Per rector célebre, cap com lo dels Hostalets de Pierola. Odiant tot lo que porta 'l nom de liberal, un dia per equivocació van portarli 'l *Diluvi* en lloch del *Correo Catalá* á que está suscrit, y á pesar de que 'l nom del su-criptor constava á la faixa, va esqueixarlo en quaranta mil trosos. La seva oportunitat es molt especial: per induir als pecadors á convertirse, 'ls dirigeix los següents pitjors: «bretols, bocas de comuna, indecents, cap-de tinya, etc., etc.» No fa mol temps que 'l seu colega de Piera y altres capellans van declarar que no havia sortit may fora casa sense manteu ni barret de teula, sent aixis que es públich y notori que tot sovint surt á casar, sense respectar veda ni Quaresma, ab vestit de ve lut, espadenyas de set vetas y alguns cops ab la sotana dintre de las calsas. Predica sempre contra 'ls saiaus; pero aixó si, quan ve la festa major, qu' ell ne diu la *pesta major*, mediant que 'ls joves li paguin la mitat de la funció de iglesia, ell los deixa la catiras pèls envlats. No es veritat que tots aquests rasgos pintan al home?

LA SENMANA DEL ESPANYOL.

Som dilluns:—Bon dia tinga, senyo Espanyol.

—¿Qué demanat?

—Si es se vit, la pa, eleta del trimestre: crech que alcansa á cent pessetas.

—Sambomba! Me 'n han aumentat quaranta desde 'l trimestre passat.

—No més! Pues pot alegrarse.

—Pitjor li hauria sigut si n' hi aumentan més!—¿Si? Gracias.

—Ves si es just y equitatiu fixa una cuota tan alta per un tros de botigueta.

—No m' és hi ha pois y ratas.

—Aixó contibo al govern: son cent pes-etas y ¡jalante!

—Dimecres:—Bon dia y bon hora.

—¿Qué se li o ereix?—Portava aquest paper per vostre.

—¿Vuy tanta pessetas?—Y ara!

—¿Si ahir mateix vaig pagar vint duros com una mallal?

—Seria per lo industrial.

—Y aixó, per qué es?—Per la casa.

—Pero si la tinch venut!

—Segons lo regis re canta, vosté es l' amo.

—¿No senyor!

—Ah, no? Demá se l' embarga y aixis apèndrá de viure.

—Es que...—Res, ni una paraula.

—Dimecres:—Senyo Espanyol, tingui si es servit.

—¿Encara?

—Lo repart territorial.

—¿De quin territori 'm parla?

—De la vinjeta que té.

—¿Ahont?—Mirí: á Vallirana: li tocan, contanthi just, se'anta pessetas.

—¿Diabla!

—¿No sab que alló es una terra inculta, sense una planta que no produheix ni un rahim ni un pèsol, ni una patata?

—Bé, ¿que paga ó no?—No puch.

—Pues demá tindrà recarrech.

—Dijous:—Hola! Aquí estich jo.

—¿Qué porta?—La acostumada papeleta del trimestre: cent pessetas y grac as.

—¿Pero, fill m' u del meu cor,

si a principis de senmana varen venir a cobrar!...
 —Ah, si? Y ja ha pagat?—Vayal
 —Pues, amich, li han fet un timo: la papeleta era falsa y 'l recibo que li han dat igualment.—Guapo! Donchs y ara? ¿qué haig de fer?—Paga altre cop y no ser tan... tarambana.—
 D. vendres.—Senyó Espanyol!
 —¿Qué vol?—Comensi a enterarse. la cédula de vosté, la de la seva germana, las de sas fillas y fills, las de son pare y sa mare la de...—Ja no sè! La del gos y la del gat y la gata.
 —¿Que se 'n riu? Pues miri, son vint... vintidos... vintiquatre... vintiquatre pessetes que aquí vosté va a pagarme.
 —O que no li pagaré.
 —¿No? pues si ara no las paga, quan li convinguin. llavors li costarán triplicadas.—
 Dissapte.—Pam, pam, pam, pam!
 —¿Qui truca?—Jo.—¿Qué demana?
 —Preparis a dar diners.
 —¿Per quina causa?—Per varias: per las portas exteriors, per sellos, per vigilancia, pèls serenos, pèls consums, pèls gossos, pèls...—Si, y pèls diables!
 —¿Paga?—¿Còm haig de pagar si no tinc ab qué?—Camandulas!
 —Home, si no puch ni viure!
 —¿Pues moris d' una vegada!

En efecte: l' Espanyol acaba 'ls rals y la calma, y 'l diamenje, tot tranquil, surt dematinet de casa, compra un xiquet d' ayguardent d' aquest que vé d' Alemanya y als quatre minuts, reventa lo mateix que una cigala...

C. GUMÀ.

NA idea diabólica.
 Tal es la que han tingut alguns polítics encaminada a lograr qu' en Martos s' entengui ab los reformistas, a fi de estar preparats a pujar al poder, aixis que 'n Sagasta ja no puga sostenir's hi

De aquesta manera quedaria perfectament arreglat lo torn dels partits en lo poder dintre de la regencia: en Sagasta faria de conservador y en Martos de liberal.

Pero ¿y en Cánovas? ¿Ahont deixan en Cánovas?
 Al Mónstruo li permetirian assistir a las Corts y fer discursos; pero res més.
 Dintre de la regencia 's quedaria fent lo mateix paper que ha fet en Moyano durant la monarquia de Alfonso XII.
 Lo paper de mamá, que assisteix al envelat y ningú ia tréu a ballar.

L' arcalde ha disposat que cent municipals aprenquin lo francés a fi de servir de intérpretes als extrangers que vingan a visitar l' Exposició.
 —Noya, deya un Quimenes a una raspa: yo poseo tres llenguas.
 —¿Y fas de municipal?
 —¿Y pues de qué vols que haga?
 —Jo al tèn puesto llogaria una barraca a la Plassa de Catalunya y m' ensenyaria, ab un rétol que digués: *El hombre de las tres lenguas.*

—Senyó Arcalde, pregunta 'l comandant, ¿quins han de ser los cent municipals que han de anar a la classe de francés?
 —Vosté mateix, senyor comandant, vosté mateix.
 —¿Vol que trihi als més guapos?... Perqué havent de servir de intérpretes...
 —No, ja veurá, trihi als que tinguin lo nas més gros
 —¿Vol dir?
 —Sí, aquests tindrán més facilitat que 'ls altres per pronunciar los *nassals*.

Quan s' obrin las clases de francés:
 Una dona desde 'l balcó:
 —Municipal, corri a avisá 'l metje, que la mare s' está morint.
 Lo municipal:
 —Noya, diga a la seva mare que se aguarde que ahora tengo que ir a classe.

Lo tren que surt per Madrid a las vuit del demati, al arribar un dia a Sabadell fa una gran parada.
 Los pasatjers s' impacientan, y un d' ells exclama:
 —Y de aixó 'n dibuen un tren correu?
 —Si senyor, ne dibuen un tren correu; pero no corra.

Un feligrés sorpren al rector del seu poble esmorsant avants de dir la missa.
 —¿Y gosará a dir missa? pregunta tot esparverat.
 Lo rector se posa a riure:—Tonto, que sabs tú de aquestas cosas...
 —Es a dir que pot ferse...
 —Ja veurás, Pau: quan has de rebre a una persona important a casa téva no-li posas matalás al llit? Donchs jo havent de rebre a Nostramo faig lo mateix.

Los barcelonins estém a punt de ser los habitants més felissos de la terra, desde que l' arcalde ha decidit que s' alsí un arch de triunfo en lo Saló de Sant Joan, que costará la friolera de 25,000 duros.
 M' assegurán que l' altre dia va tenir efecte a cala ciutat la següent conversa, entre l' arquitecto y l' arcalde.
 —¿Que 'l vol molt ample, l' arch de triunfo, don Francisco?
 —Ja veurá, fassi de manera que jo puga passarhi, sense que se m' esbullin las patillas.

Lo dia del sant de 'n Sagasta 'l Círcul fusionista de Madrid va tenir l' idea de regalarli un lavabo de plata.
 Molt ben pensat: en Sagasta podrá rentarse las mans y tirarse aygua al front per veure si se li refresca la memoria.

Es tal l' afició als toros que tenen los madrilenyos, que a horas d' ara farian corridas de nit, ab la plassa iluminada per medi de la llum eléctrica, a no ser lo gobernador que s' ha empenyant resoltament en que las tals corridas no han de verificarse.
 Lo gobernador de Madrid s' ha figurat una cosa:
 De nit los gats son pardos... y 'ls toros podrian tornarse zorrillistas.

¿Y la qüestió dels alcohol's?
 Res: paralisada completament.
 —Pero ¿qué fa 'n Moret? preguntan los vinaters.
 Y nosaltres nos veyém obligats a respondre 'ls:
 —Senyors, lo qu' es de 'n Moret, no n' esperin més que *mals tragos*.

Lo delegat que ha enviat lo govern a Cádiz a fi de depurar los fets denunciats per la premsa contra l' ex-gobernador Sr. Zabalza, 's diu Sr. *La Paliza*.
 En Zaba'za ni tant siquiera s' ha dignat esperar-lo.
 Se compren: de fam y de pallissas tothom ne fuig.

Los becerristas barcelonins, obedients a las ordres dels seus jefes, s' han empassat al partit constitucional, ingressant en lo Cassino que presideix D. Francisco de Paula.
 L' acte 's va realisar ab la mateixa solemnitat que una *becerrada*.
 —¿Que son molts los que s' han empassat? vaig preguntar a un fusionista.
 —Oh, dispensi: 'm va respondre, no s' haviar empassat encare; pero estavan molt flachs, si bé que ja 'ns cuydarem d' engreixarlos ¡ey! s' entén, si fan bondat.
 —Bé, ¿qu' eran molts?
 —Quaranta dos.
 —¿Quina llástima! Ab sis més n' hi havia tants com redolins a l' auca del *Hijo malo*.

En una fonda:
 Son las vuit del demati y un viatjer toca la campaneta.
 —¿Qué se li ofereix, senyoret? pregunta un camarer.
 —Aygua calenta.
 Lo camarer surt al ull de l' escala cridant:
 —Aygua calenta pèl número 13.
 Y una veu desde baix respon:
 —Ja ia tèn al quarto desde abir vespre. Jo mateix vaig posarli.

Un malalt expressa las sevas penas a un seu amich, y li diu:
 —Jo no sè lo que tinc.
 —¿Y 'ls metjes que 't diuben?
 —¿Que vols que 'm digan! L' un m' aconsella las

ayguas de la Puda; l' altre las de Tona, l' altre, en fi, las de Sant Hilaril... Ves si es extrany. ¿No tinc lo mateix mal? ¿A qué donchs aconsellarme unas ayguas tant distintas?
 —Es cert noy: tú tens lo mateix mal; pero teus diferents metjes.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*De sa-ti no.*
 2. ANAGRAMA.—*Olla-Lola.*
 3. INTRINGULIS.—*Novellas.*
 4. TRENCA-CLOSCAS.—*La tornada de 'n Titó.*
 5. GEROGLIFICH.—*Per supersticions las donas.*
- Han endavinat totas 5 solucions los ciutadans Ll. Lluquet, F. Sardinat, Joaquim Sauri y J. Gay y Romeu; n' han endavinadas 4 Ciutada de Iluro y A. S. Un Xico; 3 Xicot com cal y Quimet T.; 2 J. Durán y 1 no més Capellá pre-históric y B. Soria.

XARADA.

Suplicada.
 D.ª Hu-quarta Hu-dos-tres
 Plassa de la Tres-dos
 TOTAL.

Fes lo favor de portá esta carta suplicada a la direcció marcada y 'l firmant t' ho agrahirá.

UN SERRALENCH.

ANAGRAMA.

Una tot de feridura tingué mon oncle total: no son tot, amich Segura, y a fe, a fe, qu' está ben mal.

XICOT COM CAL.

TRENCA-CLOSCAS.

LA LLOCA DEL REPOSTER.

Combinar aquestas lletres de manera que formin lo títol de un drama catalá.

CAPELLÁ PRE-HISTORICH.

GEROGLIFICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	—Home polítich.
1	5	6	4	7	8	1	—Ho fan 'ls capellans	
6	7	4	5	6	7	—Primer apellido de un polítich.		
8	7	6	4	2	—Títol d' una ópera.			
6	7	4	2	—Ciutat d' I alia.				
4	5	3	—Producto dols.					
4	2	—Membre del cos humá.						
1	—Consonant.							

P. TALLADAS.

GEROGLIFICH.

×
 1/5
 0 0 0
 1/
 4
 EL.

A. TRINITAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Quim P. y R., J. Durán, Dos poca-vergonyas, J. Gay y Romeu, Mitj Pa, F. Sardinat, Rata Primer, Eixeridel, J. P. Bellu-guel, Pallaringas, Barber dels Mussols, J. D. Taberner, Fill de 'n Fassanel, Fill de Guíñolas, Pepet Gomar, Bruno Duran, Pepet de Calaf y Micas de Pa: *Lo que 'ns envian no 'ns serveix.*

Ciutadans Xicot com cal, J. P. Guriá, Noy de Sarria, Ciutadá de Iluro, Mut Xerraire, Pau dels Bastos, P. Cassola, Un aficionat, Joaquim Sauri, Roma Espinat, Bisentico Amseull, Pepet d' Esplugas, Saldoni de Vallcarca, Domingo Bartrina C., Socio del Nirot, Ranyista, Ego Sum, Noy Cabo, A. Trinitat, M. Bernat Xinxola, Marangy, Quimet T. y R. Pekin: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remetén.*

Ciutadá J. Staramsa, Va bé la poesia y la xarada.—F. C. (Rupia): Quan succeheixi algun fet que valga la pena 'n parlarem: dedicarnos a fer la pintura de aquestos tipos no té prou interés.—Noy de la Mare: Los versos van bé.—Capella pre-históric: L' article es poch interessant. De salts de caball no n' insertém: lo demés tampoch serveix: un'altra senmana sera més afortunat.—Galifardeu: Ja 'ns encarregarém de ferho.—Samuel del Palau: Lo principi de la composició prou va bé; pero 'l final no s' entén.—Pastoret del Montant: Hi ha en la seva algunas condicions; pero no las suficient's perque puga publicarse.—J. Puig Cassanyas: Esta bé.—A. G. y C.: Quan escriga epigramas no 'is fassa tant brut's.—Enriquet del Vi: Hem llegit l' article y no 'ns va: resulta poch nou de concepte y ab falta de relléu en la forma.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

QÜESTIÓ DELS ALCOHOLS.

L' ESPERIT DE VÍ ESPANYOL.

L' esperit de ví espanyol es més alegre que 'l sol.

L' ESPERIT DE VÍ ALEMANY.

Més l' esperit de patata excita, envenena y mata.

Al cos li dona alegria, y á la guitarra armonia.

Un se dorm á casa seva, y prés y lligat se lleva.

Fins dona á la religió uns ratos que Déu n' hi dó.

Y aquell que 'n béu sense tassa al fi 's trenca la carbassa.

Y á tothom, homes com donas jaquellas siestas tant monas!...

Dém gracias als alemanys autors de tots aquests danys.